

CONCURS

SORT

Una porta s'obrí, cosa que va fer que alguns dels que eren a dins de la sala giressin el cap per veure qui havia entrat. L'home s'acostà cap al mig de l'habitació al mateix temps que encenia una cigarreta, que va contribuir a carregar l'aire, gairebé irrespirable, de l'habitació. L'home es va situar darrera del pilot de gent que hi havia allí dins, aixecant el cap tot el que va poder, provant de veure alguna cosa del que hi havia al mig.

Tots els esforços varen ser inútils. Interiorment va maleir el motor del seu cotxe, que a mig camí se li havia avariat, veient-se obligat a fer "auto-stop" per aconseguir arribar a temps, però malgrat que el varen carregar de seguida i que el noi que l'havia carregat anava com una bala, havia fet tard.

Tots els esforços que havia hagut de fer per aconseguir ser ell l'encarregat d'aquella missió, tota la confiança que havien posat en ell, tot el "gran reportatge", tot a fer punyetes. I només per culpa d'una bugia. Bona excusa, aquesta! encara que jurés per la seva vida, el director no se'l creuria

de cap manera. Ui el director! com es posaria quan ho sabia! ja es veia destituït del seu càrrec immediatament i posat a escombrar els corredors de la redacció. Però no!, no! segurament el director, abans de donar-li aquesta feina tan ingrata, el trauria al carrer, molt bon home el director! Va encendre una altra cigarreta, nerviós, car la primera ja se li havia apagat (després d'haver-se encès el filtre i tot). Entretingut en els seus pensaments no es va adonar que tirava el llumí a sobre les sabates del qui era al seu costat; ara bé, aquest tampoc no se'n devia adonar perquè no li va dir res. Un crec a la porta, de nou uns caps que es giraren. Un altre que ha tingut pana, nensà; però aviat va canviar d'opinió en mirar discretament la persona que havia entrat: era la secretària de l'organització. Semblava que buscava algú perquè anava mirant un per un tots els que eren allí dintre. No s'hi hauria fixat molt si no fos perquè ella anava cap al lloc on era ell. Va decidir de valer-se de la secretària per aconseguir d'arribar al mig per pre

senciar el que ocorria dins de la campana de vidre que era situada al bell mig de l'habitació i que era tapada per un munt de persones que intentaven de veure el seu interior. No va ser necessari cridar la secretària, ella mateixa va anar cap a ell i va dir-li: - El senyor Isidre Capdetrons, redactor del diari del vespre "el matiner", si no m'equivoco.

- Sí, em sembla que aquest és el meu nom, va dir-li gairebé sense ni pensar-s'ho. -alguna idiotada d'aquelles de tipus reglamentari-, va pensar de seguida. Però no semblava que pensés encertadament, la secretària no duia cap paper a la mà i no tenia aquell to hiòcrita que tenen aquesta gent quan es tracta d'omplir impressos o de signar uns contractes. - M'hauríeu d'acompanyar per unes formalitats, és clar- li va dir, i parlant molt fluix va prosseguir: -li ha tocat la rifa o vostè!

- Que m'ha tocat la rifa? Què vol dir amb això? - va preguntar-li el reporter, molt encuriós.

- De moment no vull dir res, hi ha massa roba es-tesa, de pressa, vingui cap a baix on ningú no ens empiparà. - va dir-li

misteriosament.

- Va, anem-hi- va respondre animat per tot aquell misteri.

En un moment varen ser fora d'aquella sala plena de fum i gent amb molts bons sentiments a la cara, però que només esperaven que el que tenien al davant badés una mica per poder-se ficar en el seu lloc. Varen sortir per una porta que encara no havia vist el reporter, potser perquè no s'hi havia fixat, i que donava a una escala de cargol. Varen baixar per ella. Només havien baixat un pis que la secretària va prémer un botó que hi havia amagat darrera d'una de les fines rajoles que ornamentaven tot el voltant de l'escala. En un moment tot un gran rectangle de rajoles es va moure de la seva base per donar a veure un orifici de la mida d'una porta. Amb un gest la secretària el va fer passar per allí. La porta donava a un passadís, el qual varen atravessar per anar a espategar a un despatx on hi havia un home molt ben vestit, amb unes ulleres negres, potser per fer més difícil la seva identificació. Amb un gest va fer marxar d'allí a la secretària. Quan va ser fora va dir:

- Bé, bé, imagino la seva sorpresa, senyor Capdetrons, deveu tenir al cap un munt de preguntes, oi?

- Ostres! a vostè li passa cada dia això de pas-

sar per portes secretes per trobar-te una persona que no saps el què et dirà?- li va dir molt irònic. L'home va esbossar un somrís.

- Perdoneu tot aquest misteri, però la cosa bé s'ho val. De bon principi començaré per explicar-vos tot això. Va tossir una mica abans de començar a parlar, potser per fer més agradable la veu (cosa que, naturalment, no va aconseguir). Aquest és un edifici oficial, tal com ho demostren els actes que s'hi solen celebrar. Llavors es necessari que hi hagi accessos a tot arreu, ràpids i desconeguts de la gent que no té cap relació amb l'organització. Un d'aquests accessos és el passadís per on vostè ha entrat a aquest despatx.

- Vol dir que això té una altra entrada?- el va interrompre el periodista mentre feia l'acció d'encendre una cigarreta. Un gest de l'home de les ulleres el va aturar: el seu dit assenyalava un cartell que deia: ES PREGA DE NO FUMAR.

- Perdó, no ho havia vist- s'excusà llençant tot seguit el llumí que havia encès i la cigarreta a la paperera.

- Tant li fa, això pot passar a tothom, però una norma és una norma, m'entén?- li va contestar, com dient-li que no es preocupés i deixant incontestada la pregunta que uns moments abans li havia formulat el perio-

distista, va prosseguir: - però no ens anem fora del tema, com li anava dient, el passadís per on vostè ha entrat és un d'aquests accessos als diferents estatges de l'edifici. Per exemple, aquest despatx comunica amb una habitació cilíndrica que a dalt té una cúpula de vidre al pis superior, on era vostè fa un moment.

- Vol dir que aquí dintre hi ha el que tothom volia veure a dalt?- li va preguntar tot encuriós, però també amb una mica d'esperança que passés l'inesperat, tot assenyalant amb el dit una de les parets de la sala.

- Exacte, i vostè, per mitjà d'un sorteig, ha estat designat per a ser l'únic que pugui fer fotografies del fet.

- Ostres! per això la secretària m'ha dit que m'havia tocat la rifa!- va dir el periodista, molt alegre i ja pensant en les felicitacions que li donaria el director.

- Si vol que li digui una cosa- va fer misteriosament, com dient-li un secret- ja fa una estona que tot està decidit, l'americà s'ha mogut una mica del colze ara farà uns cinc minuts. Molt poc però la cèl.lula fotoelèctrica ho ha captat. Ara s'estan allí, esperant que vostè els faci les fotos i per fer un final més espectacular que aquest. Perquè ja se sap, l'opinió pública...

- Sí, és clar -li va contestar el periodista al mateix temps que treia

de la butxaca del seu abric tot d'estris estrafalaris, dels quals en va fer sortir una màquina de retratar. Mentrestant, l'home de les ulleres va premer un botó que va fer obrir una porta corredera que hi havia en una de les parets de l'habitació, i que va deixar a veure una cosa que recordava una finestra amb un vidre transparent, que deixava a veure l'interior d'una sala cilíndrica. Dins d'aquesta sala, i al bell

mig, hi havia una taula plena d'aparells electrònics de precisió. A la mateixa taula hi havia dos homes, l'un amb aspecte ben bé d'americà i l'altre amb aspecte de català (més o menys això es veia per la indumentària que duien) que feien un pols. Pel cap del periodista varen començar a desfil·lar els titulars de l'endemà: EL PROBLEMA DE L'URANI A LES GILLERIES I COLLSACABRA VA SER SOLUCIONAT AHIR, o

bé: DESPRÉS DE MOLTES NEGOCIACIONS I L'ENFRONTAMENT D'AHIR, ELS ANTI-URANISTES SE SURTEN AMB LA SEVA. Però no hi va pensar més. D'això ja se n'encarregarien els altres. Ell, una darrera l'altra, va anar fent fotografies, ara des d'aquest angle, ara des de l'altre, de la taula, l'habitació i els dos homes que, molt suats, hi feien un pols.

Eduard Vilella.

RACÓ DELS MES JOVES

L'ESCOLA DE TAVERTET

Feia vuit anys que no s'obria l'escola de Tavertet. Ara, després de molta insistència per part de l'Ajuntament, a la fi ha vingut una mestra. Es diu Antònia Ugar-te. Hem pogut enraonar una estoneta amb ella i n'hem fet la següent entrevista:

— **Quants anys fa que dona classes?**

Aquest any és el quart.

— **Li és fàcil de donar classes a alumnes de totes les edats?**

És difícil l'organització.

— **On va estudiar?**

A Barcelona.

— **Li agraden els menuts o prefereix els més grans?**

No sabia pas quins triar. Tot té les seves coses bones i els seus entrebancs. És agradable treballar amb grans perquè hi pots dialogar a un nivell de raonament que no tenen els petits. Amb aquests, en canvi, tens la satisfacció de fer-los descobrir totes aquelles petites coses que nosaltres ja no recordem ni quan ho vam aprendre i que per a ells constitueix un gran descobriment.

— **Quan va adonar-se que volia ser mestra?**

Que jo recordi, quan tenia deu o onze anys ja volia ser-ho.

— **Van posar-li alguns inconvenients els seus pares?**

Cap.

— **Li agradaria donar classes sempre al mateix lloc?**

Si els alumnes estiguessin contents de mi i jo d'ells, no hi tindria cap inconvenient.

— **Li faria gràcia que algun dels seus alumnes arribés a ser mestre?**

Sí. Això voldria dir que veuen aquesta feina com a interessant i positiva.

— **És casada?**

No.

— **Què és el que més li agrada de Tavertet?**

Els alumnes, i la gent que coneix.

— **Tindria cap inconvenient a quedar-se a viure aquí?**

Cap si hi tingués casa. És un lloc molt tranquil i agradable i de fet no és pas gaire lluny de Vic si necessites alguna cosa.

— **Es diu que vostè va venir de mestra a Tavertet per casualitat. És veritat?**

Més aviat per un embolic de l'Administració. Quan jo vaig escollir plaça per primera vegada Tavertet no figurava a la llista de places vacants. Per un error administratiu vaig haver d'escollir per segona vegada i, en demanar un poble de la comarca, em van dir que l'escola de Tavertet estava tancada, però que el poble tenia molt d'interès a obrir-la novament. I així va ser com em vaig fer càrrec de l'escola.

— **Hi ha algú de la seva família que sigui mestre?**

Tinc un oncle que ho és.

— **Ha influït algú de la seva família que vostè fos mestra?**

Ningú.

Així va acabar la curta entrevista amb l'esperada mestra del poble.

M. Dolors Grau